

Entrevista a Jordi Tarrés

Un campió d'estar per casa

En Jordi Tarrés ha demostrat que era el millor pilot de trial de tots els temps. Però el seu ideal de vida no és res de l'altre món: aspira a tenir una casa, una família i un hort.

Q uatre títols mundials no li han fet pujar els fums al cap. I la fama li arriba renovada cada any, quan es proclama campió del món de trial i tot el poble de Rellinars surt a rebre el nou ídol. "Aquell dia em tracten com un ídol", però durant l'any sóc un veí com qualsevol", diu. Aquest bon jan de 25 anys pot acabar d'una carrera esportiva que ve de molt rudes. Accepta amb resignació que cada vegada que conquereix un títol, els periodistes l'escometin amb preguntes originals i objectius que l'enfocuen més de còpies i motos. Per sort, el noi autògenic. Tot i això, la seva noia, la Clara, es preocupa perquè "a les fotos és on més se li destaca la calba".

— ¿T'ho comences a creure, que ets el millor?

— Tant com creure'm el millor, no ho sé, però repassant la història del trial, és cert que mai ningú no havia aconseguit quatre títols mundials, ni 36 victòries en grans premis. Els papers demostren que sí, que estic molt amunt. I més quan encara no he acabat la meva trajectòria, sinó que continuo en actiu.

— ¿Quants títols penses guanyar abans de retirar-te?

— De moment, només em plantejo de tornar a guanyar l'any que ve. Després, suposo que continuaré fins que m'hi vegi amb cor.

— Per a tu, guanyar un mundial ja ha perdut emoció...

— És clar, m'hi veig obligat. El primer títol em va arribar als vint anys, quan només en feia tres que corria amb moto, i va ser tota una sorpresa. Abans el somni era guanyar-lo, ara he de lluitar per no perdre'l.

— ¿Amb el mundial a la butxaca,

¿quina es la proxima fita?

— Aquesta vegada el més important és guanyar el títol del món. Després tinc moltes proves indoor, en palaus tancats, que són importants, però que em prenc com unes gales.

— ¿Aquest estiu t'ha quedat temps per a descansar?

— A l'agost he tingut temps per a estar a casa i descansar una mica de moto.

— ¿Com descarregues la tensió acumulada quan fas equilibris sobre dues rodes?

— Ha de pagar-ho la Clara o els qui estan al meu voltant. Normalment em relaxo fent altres coses que no tenen res a veure amb el trial. Sóc una persona nerviosa en el sentit que sempre he de fer alguna cosa, però no tinc gaire mal geni.

— ¿T'has acostumat a ser un home-anunci?

— Sí, de petit els meus pares ja deien que m'agradava anar vestit de coloraines, i m'hi he adaptat sense problemes.

— ¿A Rellinars hi ha una bon planter de trialers?

— No creguis, potser és que veuen en mi un llistó molt alt. N'hi ha molts que practiquen el trial com a hobby, però ningú no s'hi dedica. Aquí qualsevol nen té una moto, però la fan servir per a passejar i poca cosa més.

— ¿Encara són a Rellinars els dos japonesos que hi van venir a viure per entreuar-se amb tu?

— No, vénen de tant en tant a entrenar-se, però ja no hi viuen. Hi van estar un parell d'anys. Ara corren per Europa.

— T'agraden tota mena de motos...

— Sí, també les de carretera, les de

cross... Són alhora un hobby i una preparació física per al trial.

— ¿Has fet servir la moto aquàtica aquest estiu?

— No, hi he anat només dues vegades, perquè he estat molt ocupat. Quan hi ha tanta gent a la platja, anar-hi amb la moto pot ser perillós. Aquesta tardor la faré anar a totes.

— ¿Si tens fills, no et farà res que heretin la passió de les motos?

— No, ni de lluny. No els imposaré res, però penso que qualsevol esport és maco, i aquest ho és molt. Hi ha esports de motociclisme més perillosos, però el trial no ho és gaire.

— ¿Quins altres esports practiques?

— Faig una mica d'esquí a l'hivern, però poc per no córrer riscos, i també faig natació.

— Crec que també t'agrada la música...

— Sí, per als nois de la meua edat és una cosa bàsica. M'agrada la música en general, moderna i clàssica, però no sóc seguidor de ningú en particular. Normalment escolto música quan viatjo amb cotxe.

— ¿T'interessa la política?

— Sé com funciona, però no m'inclino per cap partit. No sóc un polític, jo.

— ¿Ni el colp d'estat soviètic no et va traure la son?

— Va ser abans de marxar a les proves del mundial. A casa, estava tot el dia pendent que passava amb el Gorbaxov, però quan vaig arribar a les curses me'n vaig oblidar del tot. De moltes notícies, no en sé res fins que no torno a casa.

— ¿El trial requereix molta concentració durant les proves?

— Sí, quan entrenem i competim a fora estem bastant aïllats del món.

— ¿Com et portes amb els ecologistes? No veuen el trial amb gaire bons ulls...

— Particularment no he tingut mai dificultats amb ells. Ells tenen la seva

raó i nosaltres la nostra, ells defensen la natura i nosaltres el nostre esport.

— A Catalunya hi ha molts campions de motor en totes les modalitats. ¿És pura casualitat?

— No, el domini de la moto va lligat a la mentalitat catalana. És un esport molt modern i els catalans en sabem: les motos ens van.

— El president Pujol et va qualificar de "autèntic català". ¿T'hi consideres?

— Sí, crec que ho diu perquè estic arrelat en un poble molt petit, de 250 habitants. Una ciutat és més cosmopolita i hi ha gent de tot arreu.

— T'apuntes a la febre independentista?

— No tinc preferències. Hi ha gent que es dedica a la política i jo em dedico a la moto.

— Si més no, ¿plaudiria la creació del Comitè Olímpic Català?

— Sí, crec que estaria bé, seria important ja que els Jocs Olímpics es fan a Catalunya i tot l'esport mundial es concentrarà aquí.

— ¿T'has adaptat bé a una agenda plena de viatges, competicions i recepcions?

— Sí, perquè en el fons m'agrada viatjar, relacionar-me, conèixer gent nova... Molts esportistes odien aquesta vida. A mi, ser un personatge públic no em sap greu.

— ¿Aprofites els viatges per fer turisme?

— A mitges, perquè a vegades em quedo en un bosc i no en surto. Però conec molt la gent de cada lloc, perquè estic en contacte amb els organitzadors dels esports i és que m'hi acompanya molta gent. Però fem els viatges per veure món.

D'aquí a deu anys, en Tarrés s'imagina "com una persona normal, amb una casa, una petita família i un cotxe". Ell i la Clara ja han comprat un terreny a Rellinars per fer-s'hi un casalot. De moment, passen la major part del temps en un camió enorme, amb moltes comoditats, que l'indiscutible mínim del trial s'emporta a totes parts del món: el parí dels motors, planificació i cotxaquets.

Eva Piquer